

*De Laatste
Vuurmagiërs*

Deel 2 in De Strijd om Lavita

De Laatste Vuurmagiërs

Deel 2 in De Strijd om Lavita

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis
Coverontwerp: Patrick Hendry
ISBN: 9789464356953
©FranciscaOosterhuis

Never give up on the things you believe in ♡

Hoofdstuk 1

Elke ochtend sinds ze hier was aangekomen met haar beste vrienden was hetzelfde. Allereerst kwam er een bediende een ontbijt op bed brengen. Als ze dat eenmaal op had, kwamen er twee nieuwe bedienden, die het water voor een bad klaarmaakten en een setje kleding neerlegden. Ze kreeg daar een half uur de tijd voor, voordat er weer een nieuwe bediende kwam om haar haar te vlechten.

Amira was het zat. Ze was Rivin dankbaar dat ze hier mocht blijven trainen en zich klaarmaken op de strijd die zeker zou komen. Maar ze was er klaar mee dat ze als een koningin werd behandeld. En hoe vaak ze het ook bij hem of de bedienden aangaf, niemand scheen naar haar geklaag te luisteren.

Er klonk een klopje op de deur. Amira draaide zich om in bed en legde het kussen over haar hoofd. Als ze nog één keer “Goedemorgen, majesteit” hoorde, werd ze compleet gestoord. Ze kon horen dat de deur werd geopend door de bediende, die het dienblad onherroepelijk op de grond liet vallen. Amira schoot overeind en keek naar de lijkkleke bediende. ‘U heeft me laten schrikken, majesteit,’ zei de bediende, die snel alles weer oprapte van de grond.

Nou, het was in elk geval een andere begroeting.

‘Sorry, Selina. Ik wilde je niet laten schrikken,’ verontschuldigde Amira zich.

Het leek erop dat de vrouw haar woorden helemaal niet had opgemerkt en raapte de laatste restjes glas van de grond, die vast en zeker van het theeglas waren geweest.

‘Ik zal gauw wat nieuws ophalen,’ zei ze, terwijl ze overeind kwam en diep boog.

Voor Amira kon zeggen dat het niet nodig was, was de vrouw al de kamer uit gelopen. Ze haalde in gedachten haar schouders op en liep naar de badkamer. Ze liet het water in de badkuip stromen en gleeed er met haar vingers doorheen. Ze genoot van dat gevoel.

Het maakte haar niet uit dat de bedienden zo zouden komen om haar te helpen. Ze wilde hun hulp helemaal niet. Ze had haar leven lang alles alleen gedaan en ze was niet van plan om dat te veranderen. Al zou ze in Oros waarschijnlijk net zo worden behandeld.

Ze wilde er niet aan denken. Al sinds ze klein was en in Liova woonde, wilde ze weten wie ze was. Maar nu ze het dan eindelijk wist, wilde ze die

kennis niet hebben. Ze was een prinses. Ook al voelde ze zich niet als een prinses, ze was het wel. Rhys had het haar gezegd.

Diep in gedachten verzonken deed ze de deur van de badkamer dicht en legde de badjas klaar. Ze gooide zeep in de badkuip en glimlachte. Rhys en zij waren in de laatste drie weken goede vrienden geworden. En niet alleen om die band die hen linkte. Hij hielp haar op een manier waar de anderen haar niet mee konden of wilden helpen.

Ze kon zich afreageren op hem. Al haar frustratie kon ze bij hem kwijt. Elke dag traiden ze drie uur lang op het trainingsveld voor magie. Hij was goed in het maken van schilden, en het had haar lang geduurd voor ze er doorheen had weten te breken, maar ze wist inmiddels hoe. Rhys kon heel veel van haar hebben. En als hij een keer per ongeluk gewond raakte, genas zij hem altijd snel. Niet dat zo iets vaak voorkwam en dat probeerde ze zo te houden.

Ze leerde haar vuurkracht te gebruiken en deed zelfs pogingen om haar verwoestende magie te leren toepassen, al bleek dat toch een stuk moeilijker. Zo moeilijk dat het haar tot op heden nog helemaal niet was gelukt. Niet meer sinds het gevecht met Drogon in dit gebergte.

Amira stapte het bad in en genoot van de hitte van het warme water op haar huid. Het was pas genieten als ze alleen kon zijn. Even geen bedienden. Geen mensen die haar herinnerden aan wie ze was. De persoon die ze niet wilde zijn.

Totdat ze Navarog zouden hebben verslagen, zou ze gewoon Amira zijn. Haar vrienden hadden ermee ingestemd, maar alleen om haar te beschermen tegen Drogon.

De laatste twee weken had hij veel doorgebracht in Lavarots. Demonen vlogen over en weer. Iets dat zij wel konden zien vanuit de beschermde vallei van Rivin, maar die demonen konden hen niet zien. Ze was dankbaar voor de afwerende spreuken. De spreuken die er mede voor zorgden dat Drogon hen niet kon vinden en zo haar met rust moest laten. Niet dat ze hem graag weer wilde zien. Ook al was het zeker dat het opnieuw op een confrontatie zou uitlopen tussen hen. Zijn duisternis tegen haar vuur en verwoesting. Ze vroeg zich af wie er zou winnen van hen tweeën. Met de juiste training, had Rhys gezegd, kon ze het winnen. Maar om het te kunnen winnen van Drogon, moest ze haar verwoestende magie leren beheersen.

En daarna kwam een laatste magiesoort die zich nog niet had geopenbaard. Maar Rhys, Tiki en Rivin wilden geen van drieën zeggen welke magie dat dan was. Adriën en zij waren de enigen die niet wisten welke andere magie er in haar schuil ging. Maar ze was vastberaden om erachter te komen. Hoe lang het ook mocht duren.

Ze bleef lekker lang liggen in het bad tot ze weer een klopje op de slaapkamerdeur hoorde. Ze kwam snel overeind en stapte het bad uit. Ze griste de badjas van de stoel en deed die aan voor ze de kamer in stapte. De twee bedienden, die normaal gesproken haar bad klaarmaakten en haar kleding klaarlegden, kwamen de kamer binnen gelopen. Ze keken hoofdschuddend naar haar.

‘U weet dat u moet wachten op ons, majesteit,’ zei de linker.

‘Het duurde me te lang. En hoe vaak moet ik het nog zeggen. Noem me niet majesteit.’

‘Maar, majesteit...’

‘Jullie zijn geëxcuseerd,’ zei Amira met een blik op de deur.

Ze mocht dan geen prinses willen zijn, ze kon heel goed doen alsof ze er een was. En ze hoopte dat ze nu voldoende had laten blijken dat ze met rust wilde worden gelaten.

‘Laat ons toch uw kleding klaarleggen,’ zei de rechtse bediende.

‘Eruit. Ik kan het zelf wel,’ zei Amira op een toon die geen tegenspraak duldde.

Ze wist dat ze hen gekwetst had, maar voelde zich toch opgelucht toen ze eenmaal waren vertrokken. Op tafel stond een dienblad met allerlei lekkere broodjes erop. Ze pakte een krentenbroodje en liep etend naar de kledingkast.

Een kast overladen met kleding. Jurken, onderjurken, tunieken, warme truien en broeken... Noem het allemaal maar op. Snel pakte ze een blauw met witte tuniek en gooide het op bed. Ze trok haar onderkleding aan en vervolgens de prachtige tuniek.

Ze ging voor de kaptafel zitten en deed haar haren in een simpele paardenstaart. Ze bekeek zichzelf in de spiegel. Ze had geen wallen of parse vlekken meer onder haar ogen van het slaapttekort dat ze had geleden. Al die pogingen om haar helderziende gave te gebruiken, dagenlang, had haar uitgeput. Nu was ze een stuk energieker. Ze zag er bijna weer mooi uit. Ze glimlachte zwakjes. Ze gaf helemaal niets om uiterlijk en daar had ze ook nooit iets om gegeven. Maar toch... Ze kon niet anders zeggen dan dat ze er goed uitzag.

Ze pakte haar theekopje van het dienblad en dronk het snel leeg. Ze was er alweer helemaal klaar voor om het trainingsveld op te gaan. Haar frustratie eruit te slaan en gewoon gezellig te praten met Rhys.

En alsof hij wist dat ze over hem nadacht, voelde ze dat rukje aan haar lijf. Aan de band die hen aan elkaar verbond. Ze wist wat die band betekende, maar wilde daar nu nog niet over nadenken.

Ze snelde daarentegen haar kamer uit en rende de trap af naar beneden. In de eetzaal zag ze Tiki en Adriën zitten, die druk aan het praten waren.

‘Goeiemorgen!’ begroette Amira hen.

Haar vrienden keken achterom en zwaaiden naar haar, terwijl ze al naar de voordeur rende.

‘Succes met Rhys!’ riep Tiki haar na.

Amira stak nog snel een duim op voordat ze naar buiten verdween. Ze rende de hoek van het huis om en zag Rhys al op haar wachten. Hij stond voor het trainingsveld voor wapentraining. Ze bleef naast hem staan.

‘Vandaag wat anders dan gewoon vuur tegen licht?’ vroeg ze nieuwsgierig.

Rhys keek haar ondeugend aan. Zijn violetblauwe ogen straalden van vrolijkheid.

‘Wapens vandaag,’ zei hij. ‘Ik heb van Adriën gehoord dat je erg goed bent in boogschieten. Laat me maar eens zien hoe je dat doet.’

Amira gaf hem een por in zijn zij. ‘Dus wat je eigenlijk zegt, is dat je voor de verandering les van mij wil hebben.’

Rhys schudde lachend zijn hoofd en overhandigde haar haar eigengemaakte boog. De enige boog waar ze mee wilde schieten.

‘Je schijnt te vergeten dat mijn vader me getraind heeft,’ zei hij.

‘Blijkbaar ben jij vergeten dat ik mezelf heb weten te trainen en dat ik de beste schutter ben van Liova,’ reageerde Amira plagend.

‘Hm, en Liova is... Hoe groot?’

Ze gaf hem lachend een duw en stapte het veld op. Rhys vermaakte zich nu al kostelijk, zoals elke dag dat ze samen gingen trainen. Hij zag dat ze op de lijn ging staan, op vijftwintig meter van het doel af. Ze pakte een pijl uit de koker die ze had gegrepen terwijl ze het veld op was gelopen en legde deze aan. Ze richtte op de roos, en keek Rhys aan zodra ze de pijl afschoot.

Met knipperende ogen keek de jongeman naar de pijl die in het midden van de roos terecht was gekomen. Amira grijnsde.

‘Zie je wel?’ vroeg ze uitdagend.

‘Je bent zeker goed,’ knikte Rhys. ‘Maar kun je dat ook met de overige doelen?’

Amira haalde haar schouders op. Ze bleef staan waar ze stond en pakte drie pijlen uit de koker. Ze richtte en schoot driemaal vlak achter elkaar. Rhys verbijstering maakte plaats voor ontzetting. Zonder dat ze echt de tijd had genomen om te richten, had ze de ene na de andere pijl al afgeschoten en zaten ze allemaal in de rode roos.

Hij keek haar aan en glimlachte. ‘Oké, dat kan ik je over tien jaar nog niet eens nadoen, denk ik.’

‘Dat valt wel mee. Ik heb maar vier jaar nodig gehad om het mezelf te leren. En als jij een goede leraar hebt, kan jij het binnenkort ook,’ zei Amira.

‘Een leraar? Of een lerares?’

‘Probeer je mij te vragen om je les te geven?’

‘Misschien,’ grinnikte Rhys.

‘Gaat niet gebeuren. Ik ga jouw vaders plaats toch zeker niet innemen,’ zei Amira.

‘Wil je dat dan niet?’ vroeg haar vriend op ondeugende toon.

‘Haal het idee maar uit je hoofd.’

Rhys vrolijkheid ebde weg en hij keek haar beteuterd aan. Het zag er zo sneu uit dat Amira het uitproestte van het lachen.

En Rhys wilde het niet, echt niet, maar hij lachte onbedaarlijk met haar mee.

‘Wat valt er te lachen?’ vroeg Rivin, die bij het hek van het veld stond.

Amira en Rhys keken verbaasd op naar de magiër.

‘Uw zoon wil dat ik hem leer boogschieten, maar dat heb ik geweigerd,’ antwoordde Amira.

Rivins blik verschoof naar de doelen en keek er geïnteresseerd naar.

‘Kom,’ zei Rivin tegen Amira. ‘Iedereen kan zijn dag verdoen met dingen doen die er helemaal niet toe doen als je het al zo goed kan. Als Rhysand dit niet serieus neemt, zal ik je moeten trainen.’

Hoofdstuk 2

Amira en Rhys keken elkaar verbaasd aan. Rivin wilde haar nu plotseling trainen? Waarom? Hij had het geweigerd toen Rhys het aan hem had voorgesteld de dag na hun aankomst. Hij had maar weinig aandacht geschonken aan hen, was nooit komen kijken terwijl zij aan het trainen waren en elkaar uitputten. Waarom zou hij het nu dan ineens wel willen? 'Je maakt een grapje zeker?' vroeg Amira aan de magiër.

'Ik doe niet aan grapjes. Het veld op, jongedame,' zei Rivin streng tegen haar. Hij keek Rhys aan. 'Heeft ze al vooruitgang geboekt?'

'Ik sta hier, hoor. Je kan het ook aan mij vragen,' zei Amira geërgerd. Rivin negeerde haar compleet. 'Nou?'

'Ze kan inmiddels ondoordringbare schilden maken. Het vuur beheerst ze volledig,' zei Rhys.

'En de verwoestende magie?'

Rhys schudde spijtig zijn hoofd. Hij keek Amira van opzij aan en wierp haar een schuldbevuste blik toe. Als er iemand een beul kon zijn wat het lesgeven betrof, was het zijn vader.

Rivin keek naar Amira die stokstijf was blijven staan.

'Ga het andere veld op,' beval hij haar.

'Nee.'

Rivin knipperde met zijn ogen. Hij werd nooit tegengesproken. Door niemand. Iedereen had respect voor hem en ze deden wat hij wilde, wanneer hij dat wilde.

'Ga nú het veld op. Je zal die verwoestende kracht leren gebruiken. En ik zal ervoor zorgen dat het je zal lukken.'

'Ik wil niets verwoesten,' zei Amira echter.

'Je hebt geen keuze als je onze vijand wil verslaan.'

Amira balde haar handen tot vuisten en de blauwe vlammen likten aan haar huid. Ze was kwaad. En Rivin wist dat. Maar voor ze hem een tik zou verkopen, draaide ze zich om en liep naar het woonhuis toe. Even hield ze in en keek ze Rivin aan.

'Dwing me niet tot iets wat ik niet wil doen, Rivin. Even doorgaan en ik verwoest alles hier,' zei ze op een dreigende, waarschuwendende toon.

De magiër liet haar gaan.

Rhysand wilde achter haar aangaan, toen zijn vader hem tegenhield.

'Je weet dat ze het moet leren. Ga met haar in gesprek. Ik heb zo het vermoeden dat ze beter naar jou zal luisteren dan naar mij.'

De jongen trok zijn wenkbrauwen omhoog. 'Waarom denkt u dat, vader?'

Ondanks de ernst die in zijn ogen aanwezig was, glimlachte Rivin naar hem.

‘Jij denkt dat het aan mij ontgaan is? Jij, ik en Amira weten alle drie waarom. Misschien willen jullie het allebei niet onder ogen komen, maar je weet dat een metgezellenverbond heilig is in ons land. Praat met haar en zorg dat ze terug komt hier.’

‘Hoe lang weet u het al?’ vroeg Rhys zacht.

‘Al sinds de dag dat jullie elkaar leerden kennen. Het moment dat jullie elkaar aankeken en vervolgens zo geschokt achteruit sprongen... Dat was het moment dat het tot jullie beiden doordrong wat jullie van elkaar zijn. Gebruik het voor nu in je voordeel, mijn jongen, zodat zij zichzelf en anderen kan leren beschermen. We kunnen hier niet eeuwig blijven. We zullen binnenkort verder moeten. En ik wil dat ze voor dat moment ál haar magie kent.’

‘Al haar magie? Maar dat kan best wel eens heel lang duren,’ zei Rhys.

‘Tijdens onze reis naar Oros kunnen we blijven trainen. Toch moet ze eerst voor haar magie openstaan,’ zei Rivin. ‘Ze heeft een zeer krachtige magie die ze nodig zal hebben in de eindstrijd tegen Navarog. Maar voor ze dat kan leren, moet ze de verwoestende magie accepteren. En ik denk dat ze daar de meeste moeite mee heeft.’

Rhys knikte. ‘De eerste keer dat die magie zich openbaarde was op de plek waar wij hen vonden. De kracht was zo sterk dat de bandieten stierven en het hele landschap in as werd gezet. Ik geloof dat ze het niet moeilijk zou vinden om de magie te accepteren. Waar Amira moeite mee heeft, is het feit dat Lavitanen werden gedood door één enkele aanval.’

‘Ga met haar praten, Rhysand. Laat haar weten dat ze niet alleen is. Nu niet en ook niet in de aankomende strijd.’

‘Oké, vader.’

Amira was naar haar kamer gesnel. Alles en iedereen die ze tegenkwam had ze genegeerd. Ze deed haar best om de rust in zichzelf te bewaren, maar dat bleek de laatste lijd nogal lastig te zijn. Ze dook op het bed en keek naar het witte plafond. Wat dacht Rivin wel? Waarom dacht hij dat hij haar kon commanderen om te doen wat hij wilde dat ze deed? Al vanaf ze de verwoestende magie had gebruikt om van Drogon af te komen, wilde ze er niet echt meer over nadenken. Misschien was die magie van belang, maar wat ze ermee had gedaan... Ze wist niet of ze met de gevolgen ervan kon en wilde leven.

Hoewel de Lavitanen die het niet hadden overleefd, bandieten waren geweest, voelde ze zich er slecht over. Ze wilde dat ze die kracht niet had gebruikt die dag. Ook al was het geweest om Drogon te verslaan, wat niet

eens was gelukt. De legeraanvoerder van Navarog was laf in stof opgegaan en had zichzelf verplaatst. Alleen maar omdat hij had geweten dat hij het er anders niet levend vanaf had gebracht.

Nu vond ze het jammer dat ze die kracht niet onopgemerkt had kunnen oproepen. Misschien was hij er dan nu niet meer geweest en was ze in ieder geval van hem bevrijd. Dan had ze alleen Navarog en zijn rechterhand, Wolfe, nog tegenover zich gehad in het laatste gevecht. Maar dat was niet het geval. Drogon leefde en hij was niet van plan om te stoppen tot hij haar in zijn handen had.

Het was ook stom van haar geweest om haar magie aan hem te tonen, dat wist ze zelf heel goed. Maar op dat moment had ze geen andere uitwegen gezien. Ze vroeg zich af of Drogon wist wat het betekende dat ze zoveel kracht in haar bezit had. Zou hij er inmiddels achter zijn wie ze werkelijk was? Of kwam die gedachte niet bij hem op?

Ze hoorde Rhys al voor het klopje op haar deur klonk. Ze draaide zich op haar zij, met haar rug naar de deur gericht. Ze wilde met niemand praten op dit moment. Ze wilde even alleen zijn met haar gedachten. Niet dat die haar opvrolijkten, maar toch.

Ze hoorde hem de deur openen en hij liep naar haar toe. Ze voelde het matras achter zich zakken, toen hij ging zitten, maar ze keek niet naar hem op.

‘Mijn vader kan een beste lastpak zijn,’ zei Rhys. ‘Maar hij bedoelt het echt goed.’

Amira reageerde niet. Ze liet niet eens aan hem blijken dat ze hem had gehoord. Ze staarde stoïcijns voor zich uit naar de paarse bloemen die op tafel stonden.

Rhys keek naar haar. Hij kon haar verdriet en pijn en zelfs een tikje bezorgdheid voelen, waardoor hij wist dat ze nu werd geplaagd door haar herinneringen. De band die hen verbond was een open lijn tussen hen beiden. Ze konden elkaars emoties voelen en soms zelfs elkaars gedachten horen. En daardoor wist hij dat ze over Drogon nadacht.

‘Hij kan hier niet komen,’ zei hij om haar gerust te stellen.

Nog steeds gaf ze geen antwoord. Ze zei helemaal niets. Toch merkte hij dat de gespannen sfeer in de kamer minder werd. Alsof ze die bevestiging nodig had.

‘Amira.’

Ze zwegen beide, maar uiteindelijk draaide ze zich naar hem om. Ze keek hem aan zonder iets te zeggen. Ze wachtte af. Ze wachtte tot hij zou zeggen waarom hij hier was. En Rhys wist dat.

‘Geef het een kans. Stapje voor stapje. Leer je verwoestende kracht kennen en te beheersen. Ik heb alle vertrouwen in je,’ zei hij bemoedigend.

Amira trok een wenkbrauw omhoog. Ze geloofde hem niet. Of hij het nu meende of niet.

Rhys zuchtte, en bedacht zich ineens iets waar hij haar waarschijnlijk mee kon helpen.

‘Wil je weten waar je magie vandaan komt?’ vroeg hij aan haar. Nu had hij haar aandacht te pakken. Ze kwam overeind en knikte instemmend. Rhys glimlachte naar haar.

‘Oké dan,’ zei hij en hij wreef enthousiast in zijn handen. ‘Jouw familie heeft zowel aan je moeders als aan je vaders kant een ongelofelijk sterke bloedlijn. Zoveel verschillende soorten magie komen daarin samen, dat de leden van de koninklijke familie over het algemeen de sterkste magiërs in onze samenleving zijn. Mijn vader kon zich goed meten met de kracht van onze koning. Als laatste vuurmagiër... Ik bedoel, een na laatste vuurmagiër, heeft hij de grootste vuurkracht vergeleken met de vroegere vuurmagiërs. Na de oorlog tussen koning Brandon en de demonen drieduizend jaar geleden, waren er bijna geen vuurmagiërs meer. En degenen die nog leefden werden gedood door bandieten, dat als er ooit iemand het Demonenzwaard zou vinden, er geen vuurmagiërs meer zouden zijn om de aanvallen te stoppen.’

Amira luisterde aandachtig naar hem en dacht ondertussen na.

‘De dag voordat Adriën en ik uit Liova vertrokken, kregen we pas van onze missie te horen. Dat was de dag waarop een van de Gouden Uilen bij ons kwam en de raadsleden vertelde wat er in Oros was gebeurd. Toen Adriën en ik bij hen werden geroepen, vertelde de Gouden Uil dat vuur én bliksem demonen kunnen verslaan. Hij vertelde daar ook bij dat er geen bliksemmagiërs meer zijn. Wat is er met hen gebeurd?’ vroeg ze. Rhys zweeg even. Dan zuchtte hij diep.

‘Die waren tijdens de aanval van de demonen gedood,’ zei hij somber, waarna er een glinstering in zijn ogen verscheen. ‘Maar ook al heeft de Gouden Uil verteld dat ze er niet meer zijn, het is niet waar.’

Amira knipperde met haar ogen. ‘Dus de Gouden Uil loog?’

‘Nee, hij wist het waarschijnlijk gewoon niet.’

Amira knikte langzaam. ‘Wat heeft dit met mij te maken?’ vroeg ze vervolgens.

Rhys glimlachte schaapachtig alsof hij nu pas beseftte dat hij was afgedwaald met het verhaal.

‘Zoals ik daarnet al zei bezitten de beide bloedlijnen van jouw ouders verschillende magiesoorten, zeer krachtige magiesoorten. Jouw

genezende en helderziende gave heb je van je moeder geërfd. De verwoestende magie, het blauwe vuur en jouw bliksem magie heb je van je vader.'

Hij zag de verwarring op haar gezicht. 'Bliksem magie?'

Rhys knikte. 'Jouw vader is een afstammeling van koning Brandon, degene van wie je jouw bliksem magie hebt geërfd. Maar dat is iets waar we straks wel op terug komen. Wat nu belangrijk is, is jouw verwoestende magie. Mijn vader vertelde mij lang geleden hoe onze koning zijn kracht beetje bij beetje leerde gebruiken op een veilige manier. En daar wil hij jou nu mee helpen. Als je dat wilt natuurlijk.' Amira, die moeite had om alles te verwerken wat ze net had gehoord, glimlachte zowaar. Ze keek haar vriend aan.

'Als jij meehelpt, mag hij het aan mij leren,' zei ze met een stralende blik. Natuurlijk kon Rhysand dat niet weigeren, en stemde ermee in.